

1 Kooihuis en eendenkooi

Jullie starten bij het Kooihuis en de Eendenkooi. In 1910 werd hier een gebied voor 30 jaar in erfpacht gegeven voor het inrichten van een eendenkooi, het bouwen van een kooikershuis, een watermolen en het aanleggen van een waterleiding. Maar, kennelijk viel het vangen van eenden zwaar tegen want in 1939 zag de erfpachter af van verlenging van zijn contract. De eendenkooi werd aan z'n lot overgelaten, de waterleiding geroofd en als oud ijzer verkocht. Alleen het kooihuis bleef bestaan en deze wordt nu als recreatiewoning gebruikt.

2 Hagedoorns

We gaan verder. Langs dit deel van de route staan veel duindoorns of hagedoorns, met in de nazomer en herfst opvallende oranje bessen. Ook groeien er veel andere besdragende struiken zoals hondsroos en vlier. Gedurende de hele zomer en tot ver in de herfst is hier dan volop te eten voor allerlei vogels. Spreeuwen en lijsters komen er dan soms massaal op af.

3 Zwanewaterstuifdijk

Aangelegd door Rijkswaterstaat in 1890 over een lengte van 1400m. Toen deze dijk gereed was lag er een soort "polder", die erom vroeg benut te worden. Naast de exploitatie van een eendenkooi zag men ook mogelijkheden er landbouw te bedrijven. Ruurd Scheltema had in 1926, samen met acht andere boeren, dit gebied in erfpacht. Maar de hooggespannen verwachting kwam niet uit. Al snel kwam men erachter dat de grond te arm en veel te nat was. Hierdoor had hun vee ook veel last van ziektes. Na korte tijd lieten de boeren het gebied aan z'n lot over en "verwilderde" het terrein. Er kwamen massaal jonge duindoornstruiken op. Aan deze stekelige stuiken, de hagedoris, dankt het gebied z'n naam. Pas veel later kreeg de natuur hier de waardering die het verdient.

4 Begrazen maakt een verschil

Sinds 2002 grazen hier koeien om algehele verrijking en bosvorming tegen te gaan. Aan de zuidzijde is het verschil tussen wel en niet begraasd goed te zien.

5 Meeuwenbroedplaats

In het voorjaar komen de meeuwen hier om te broeden. Vaak in grote kolonies, want met z'n allen zijn ze sterker om hun nesten en jongen te beschermen. Er is er altijd wel één die goed oplet en als eerste een hongerige roofvogel in het vizier heeft. Door samen hun nesten te verdedigen krijgen indringers nauwelijks kans om hun slag te slaan. Hier broeden verschillende soorten bij elkaar. De kleinste is de stormmeeuw. De zilvermeeuw en de kleine mantelmeeuw zijn groter. Deze laatste is op grote afstand al te herkennen aan zijn zwartgrijze vleugels.

6 Môchdijk

Deze dijk is rond 1808 aangelegd om te voorkomen dat het eiland in tweeën zou breken. Gedwongen door de overheid hebben de Amelander boeren met houten borden en paardenkracht het zand bijeen geschoven tot een zanddijk. Erg stevig was die dijk niet en deze is daarom ook meerdere keren doorgebroken. Pas rond 1850 is het gelukt hier voorgoed het zeewater te blokkeren.

7 Slenk en Noordkeeg

Vanaf dit punt kunnen jullie nog goed zien hoe laag en smal het eiland erbij lag. Denk de waddendijk weg en dan is het goed voor te stellen dat de zee hier ver naar binnen kon dringen. Het oude slenkenpatroon is altijd aanwezig gebleven en sinds enkele jaren wordt er gewerkt aan het weer zichtbaar maken van dit stukje landschapsgeschiedenis. Vanwege de lage ligging is het land altijd vochtig en minder geschikt voor landbouw en nu heeft het een natuurbestemming. Staatsbosbeheer heeft het oude slenkenpatroon weer uit laten graven. In het voorjaar is het een goed weidevogelgebied met o.a. tureluur en grutto. Ook zijn er vaak grauwe ganzen in de weer.

